

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **KEYPACK s.r.o.**, IČO 27972232,
sídlem Na Roudné 80, 301 65 Plzeň,
zastoupená Mgr. Michalem Šimkům, advokátem,
sídlem Šítkova 233/1, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Plzeňský kraj**,
sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. 259278/23/2301-51522-402683,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 25. 4. 2023, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č. j. 259278/23/2301-51522-402683 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný (resp. jeho územní pracoviště v Plzni) rozhodl podle § 259b a § 259c zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „daňový řád“) tak, že zamítl žádost žalobkyně ze dne 29. 6. 2021 o prominutí úroků z prodlení s úhradou daně z přidané hodnoty (dále též jen „DPH“) za šest měsíčních zdaňovacích období, a to srpen až říjen

2015, červenec 2016, listopad 2016 a prosinec 2016 (dále jen „*předmětná zdaňovací období*“), kteréžto úroky z prodlení čítaly celkem 719 895 Kč (dále jen „*předmětná žádost*“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že nebyl naplněn žádný z ospravedlnitelných důvodů k prominutí úroku z prodlení uvedených v pokynech Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-58 a GFŘ-D-44 a rovněž nezjistil žádný důvod, pro který by bylo možné prominout úrok z prodlení nad rámec ospravedlnitelných důvodů uvedených v pokynech GFŘ-D-58 a GFŘ-D-44, aniž by tím došlo k porušení zásady procesní rovnosti.
3. Základní skutkový stav a průběh daňového řízení, které předcházelo podání předmětné žádosti, nebyly mezi účastníky řízení předmětem sporu a lze je shrnout následovně.
4. K doměření DPH žalobkyni došlo v souvislosti s uplatněním nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění s místem plnění v tuzemsku od dodavatele DIPOS JČ s.r.o., DIČ: CZ28134893, a od dodavatele B.A.R., s.r.o., DIČ: CZ25184946, když předmět plnění byl na předmětných daňových dokladech označen jako fakturace dle objednávek, resp. montáž konstrukce věží JCI a Yang Feng a dalších komponentů. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno a neprokázala jí uplatněný nárok na odpočet DPH, a proto žalobkyni dodatečnými platebními výměry ze dne 31. 3. 2020 doměřil podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětná zdaňovací období, daň za předmětná zdaňovací období v celkové výši 1 175 867 Kč a rovněž jí uložil zákonnou povinnost uhradit penále z doměřené daně v celkové výši 235 171 Kč, a to konkrétně: (i) za srpen 2015 DPH ve výši 384 888 Kč a penále ve výši 76 977 Kč, (ii) za září 2015 DPH ve výši 122 766 Kč a penále ve výši 24 553 Kč, (iii) za říjen 2015 DPH ve výši 373 624 Kč a penále ve výši 74 724 Kč, (iv) za červenec 2016 DPH ve výši 101 122 Kč a penále ve výši 20 224 Kč, (v) za září 2016 DPH ve výši 1 106 Kč a penále ve výši 221 Kč, (vi) za listopad 2016 DPH ve výši 50 495 Kč a penále ve výši 10 099 Kč, a (vii) za prosinec 2016 DPH ve výši 141 866 Kč a penále ve výši 28 373 Kč. Otázka důvodnosti, resp. zákonnosti uvedeného doměření DPH nebyla předmětem nyní projednávané žaloby a soud se tak touto otázkou v tomto soudním řízení blíže nezabýval. Soud pro úplnost uvádí, že otázku zákonnosti doměření předmětné DPH žalobkyni posuzoval v řízení o správní žalobě, kterou svým rozsudkem ze dne 31. 8. 2022, č. j. 57 Af 17/2021 – 72 zamítl jako nedůvodnou. Žalobkyní podaná kasační stížnost proti uvedenému rozsudku soudu byla později zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 – 46, jako nedůvodná. Následná ústavní stížnost podaná žalobkyní v dané věci byla usnesením Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 2362/23 odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.
5. Dne 17. 5. 2021 žalovaný vydal šest vyrozumění o úroku z prodlení podle § 251a odst. 3 daňového řádu za jednotlivá předmětná zdaňovací období. Předepsané úroky byly žalobkyní v plné výši uhrazeny na účet správce daně, a to šesti platbami provedenými ve dnech 14. 6. 2021 a 21. 6. 2021. Následně žalobkyně podala dne 29. 6. 2021 předmětnou žádost o prominutí úroků z prodlení, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1622658/21/2301-51522-402683 tak, že předmětnou žádost zamítl. Žalobkyně právě uvedené zamítavé rozhodnutí žalovaného napadla u soudu žalobou, kterou soud shledal důvodnou a dané rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 25. 1. 2021, č. j. 57 Af 26/2021 – 186 (dále jen „*rozsudek 57 Af 26/2021*“) z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný se totiž spokojil s mechanickou aplikací interních

pokynů Generálního finančního ředitelství GŘŘ-D-47 a GŘŘ-D-44, aniž by v rámci svého správního uvážení posoudil a zhodnotil jednotlivé žalobkyní uvedené konkrétní okolnosti dané věci z hlediska případného naplnění neurčitěho právního pojmu „*důvod ospravedlňující prodlení s úhradou daně*“ ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalovaný uvedený rozsudek zdejšího soudu nenapadl kasační stížností.

6. Po vrácení věci žalovaný v dané věci rozhodl podruhé, a to nyní přezkoumávaným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2023, které žalobkyně napadla předmětnou správní žalobou.

II.

Žaloba

7. V úvodu předmětné žaloby žalobkyně zrekapitulovala daňové řízení i napadené rozhodnutí. Poté označila napadené rozhodnutí za nezákonné s tím, že jím byla zkrácena na svých právech. Ve vztahu k přípustnosti soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o prominutí daně, resp. příslušenství daně, žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42) i Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 23. 1. 2007, sp. zn. III. ÚS 103/06).
8. V části žaloby označené jako „odůvodnění“ žalobkyně připomněla, že první rozhodnutí žalovaného v dané věci bylo zrušeno zdejším soudem rozsudkem 57 Af 26/2021 z důvodu nepřezkoumatelnosti. Soud v odkazovaném rozsudku přdestřel, že v rámci nového rozhodnutí o žádosti bude muset žalovaný posoudit otázku ospravedlnitelnosti důvodů, které žalobkyně uváděla ve své žádosti a tyto důvody vyhodnotit ve světle žalobkyní tvrzených okolností případu. Žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí, ač je do jisté míry na první pohled lépe odůvodněno, je odůvodněno stále nedostatečně a je tak nepřezkoumatelné.
9. Žalobkyně odkázala na bod 6 předmětné žádosti, ve kterém argumentovala tím, že se nedopustila žádného jednání, pro které by jí měl být odepřen nárok na odpočet DPH a že se proti závěrům daňové kontroly, na jejímž základě vznikl i úrok z prodlení, bránila správní žalobou. I pokud by byly dodatečné platební výměry vydány oprávněně, nebylo by pochyb o tom, že v daňovém řízení zkoumané jednání žalobkyně nebylo úmyslné, maximálně se jednalo o nedbalost. Žalobkyně nemohla vědět (a předpokládat), že jí řadu let nabíhají úroky z prodlení.
10. Dále žalobkyně odkázala na bod 7 předmětné žádosti, v němž argumentovala nepřiměřenou výší úroků, ovšem žalovaný tento důvod shledal jako nedůvodný. Žalobkyně označila názor žalovaného za nesprávný. Poukázala na to, že s ohledem na okolnosti dané věci je požadovaná výše příslušenství nemravná. To podle žalobkyně neplyne jen z její absolutní výše a poměru k jistině (více než šedesát procent jistiny), ale i z dalších okolností. Těmi jsou nejen neúmyslné jednání žalobkyně (které vedlo k doměření daně), ale i další okolnosti, jako je plná spolupráce žalobkyně se správcem daně při daňové kontrole, a rovněž to, že zkoumané jednání spadá do období, kdy žalobkyně implementovala výsledky vývoje do praxe a zahajovala výrobu a neměla zkušenosti s výrobou a montáží předmětných zařízení.
11. Další odkaz žalobkyně směřoval k bodu 8 předmětné žádosti, kde argumentovala aktivní součinností se správcem daně po celou dobu trvání daňové kontroly, ovšem žalovaný ani tento důvod neuznal. Podle žalobkyně okolnost, že v rámci daňové kontroly se žalovaným spolupracovala, zcela jasně svědčí o tom, že si žalobkyně nebyla vědoma jakéhokoli

závadného jednání, které by mohlo být příčinou doměření daně. Tudíž mělo být k této skutečnosti přihlédnuto.

12. Žalobkyně též odkázala na body 9 a 10 předmětné žádosti, v nichž namítala, že úhrada úroku z prodlení v plné výši by pro ni znamenala vážnou újmu a potenciálně i zánik jejího podnikání. Ani v tomto případě nesouhlasila s žalovaným, který ani tento důvod neuznal. Podle žalobkyně žalovaný zcela nesprávně hodnotí důsledky úhrady úroku na její podnikání. Z údajů, které má správce daně k dispozici, je zcela zřejmé, že úhrada úroku a povinné výdaje byly pro žalobkyni ekonomicky velmi nepříznivé a reálně hrozilo, že zanikne, proto žalobkyně ani nedokládala důkazy k tomu, že je její podnikání ohroženo, resp. k tomu, jaké má povinné výdaje. Pouze díky enormnímu nasazení všech zúčastněných ve společnosti byla existence žalobkyně zachráněna. Dle žalobkyně nelze hodnotit její ekonomickou situaci a případné ohrožení jejího podnikání po dvou letech ode dne podání žádosti. Takové hodnocení je nutné učinit ke dni podání žádosti. Žalobkyně namítala, že z ekonomického hlediska je obrat nic nevypovídající položka. I při obratu může být podnikání ve ztrátě. Žalovaný použil vyčíslení obratu za období, které spadá daleko za dobu podání žádosti.
13. Žalobkyně též poukázala na negativní důsledky spojené s pandemií COVID-19. Podle žalobkyně žalovaný k tomuto důvodu nepřihlédl, ač jej žalobkyně uplatnila v předmětné žádosti. Žalovaný vůbec nehodnotil situaci, se kterou se podnikatelé díky zavedeným opatřením týkajícím se šíření onemocnění COVID-19 potýkali (klesající obraty, zvyšující se náklady apod.). Žalovaný se nijak nezaobíral tím, že řada podnikatelů, mezi nimi i obchodních partnerů žalobkyně, zásadně omezila, anebo dokonce zastavila provoz, což vedlo k úbytku zakázek. Hospodářská situace žalobkyně se zhoršila. Žalobkyně je přesvědčena, že prominutí příslušenství doměření daně by bylo vhodné a účelné nejen pro žalobkyni, ale bylo by i v obecném zájmu.
14. V části označené jako závěrečný návrh žalobkyně poukázala na to, že ospravedlnitelné důvody k prominutí úroku jsou v pokynu vyčteny pouze demonstrativně, a domnívá se, že jí uvedené důvody jsou též ospravedlnitelnými důvody k prominutí úroku. Žalovaný byl povinen zabývat se individuálními okolnostmi případu a ne se formalisticky řídit interním předpisem. Žalobkyně má svou žalobu za důvodnou, protože jsou dány zákonné důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. Proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil podáním ze dne 16. 5. 2023. Ve svém vyjádření žalovaný nejprve podrobně zrekapituloval předchozí daňové řízení a uvedl obsah předmětné žádosti o prominutí úroků z prodlení. Rovněž zevrubně popsal obsah napadeného rozhodnutí, když nejprve shrnul relevantní pokyny Generálního finančního ředitelství, které zohlednil, poté vymezil důvody uvedené v žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení a také související spisovou dokumentaci, ze které při svém rozhodování též vycházel. Dále následovalo vyjádření žalovaného k jednotlivým žalobním bodům.
16. Žalovaný předně odmítl tvrzení žalobkyně o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný zamítnutím předmětné žádosti o prominutí úroku z prodlení nezkrátil žalobkyni na jejích právech, neboť jí nebylo upřeno právo o prominutí požádat, ovšem to, že správce daně rozhodne jinak, než požaduje daňový subjekt, nelze automaticky chápat

jako nezákonné rozhodnutí. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by napadené rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněné, tedy nepřezkoumatelné. Žalovaný rozhodoval o předmětné žádosti především v souladu s Pokynem č. GFŘ-D-58, který upravuje postup orgánů Finanční správy České republiky při rozhodování o prominutí příslušenství daně podle daňového řádu. Hlavním cílem pokynu je snaha dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně. Tento pokyn vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je dle zákonné úpravy možné prominout příslušenství daně.

17. Žalovaný poté uvedl, že odkazuje-li žalobkyně na bod 6. předmětné žádosti, tak k tomu se žalovaný vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného úrok jistě lze prominout i v případě, pokud daň změněna není. Žalovaný je ale vázán při promíjení příslušenství daně Pokynem č. GFŘ-D-58, který má zajistit především jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí. K odkazu žalobkyně na bod 7. předmětné žádosti (namítaná nepřiměřená výše úroku) žalovaný uvedl, že k danému bodu se vyjádřil na str. 4 napadeného rozhodnutí se závěrem, že není naplněn ani jeden z důvodů uvedených v pokynu GFŘ-D-58 s vysvětlením podstaty vzniku výpočtu úroku z prodlení. Ohledně spolupráce žalobkyně se správcem daně v průběhu daňové kontroly (bod 8. předmětné žádosti) žalovaný rovněž odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí a zopakoval, že předmětný úrok z prodlení vznikl na základě doměření daně po daňové kontrole, kdy výsledky byly potvrzeny i odvolacím orgánem.
18. K argumentaci žalobkyně opírající se o body 9 a 10 předmětné žádosti žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí. K poukazu žalobkyně na obrat jako na nic nevypovídající položku a na to, že žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí ekonomickou situaci žalobkyně po dvou letech ode dne podání žádosti o prominutí, žalovaný uvedl, v napadeném rozhodnutí reagoval na tvrzení žalobkyně v předmětné žádosti, že úhrada úroku z prodlení v plné výši by pro ni znamenala vážnou újmu a potenciálně i zánik podnikání, které nijak blíže nespecifikovala ani nedoložila. Žalovaný tedy vycházel pouze ze skutečností, které měl k dispozici z úřední činnosti. Úroky z prodlení celkem činily částku 724 527 Kč (z toho 4 632 Kč bylo prominuto z důvodu COVID-19), o jejich výši byla žalobkyně vyrozuměna 17. 5. 2021. Žalobkyně nepožádala o posečkání úhrady těchto úroků (na rozdíl od doměrků na dani a penále) a dne 14. 6. 2021 a dne 21. 6. 2021 zbývajících část úroků ve výši 719 895 Kč uhradila. Žalovaný tedy neměl žádné informace, které by poukazovaly na skutečnost, že úhrada úroků z prodlení by pro žalobkyni měla za následek vážnou újmu, potenciálně i zánik podnikání. Žalovaný se proto snažil odůvodnit, že dle informací, které má k dispozici z úřední činnosti, nic nenasvědčuje tomu, že by úhrada úroku z prodlení vedla k zániku podnikání žalobkyně, když průměrný měsíční obrat žalobkyně za dané období byl ve výši cca 2 400 000 Kč (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že výše obratu je z ekonomického hlediska nic nevypovídající položka, neboť právě obrat (tj. celkové výnosy) je zásadní položkou vypovídající o účetní jednotce. Právě výše obratu je jedním z kritérií (vedle počtu zaměstnanců a výše aktiv), dle kterých se posuzuje kategorie účetní jednotky.
19. K žalobní argumentaci akcentující negativní dopady pandemie COVID-19 (bod 11 předmětné žádosti) se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě nespecifikovala, jakým způsobem by prominutí úroku z prodlení v jejím případě

korespondovalo s obecným zájmem, a současně, jak by byla šetřena veřejná práva daňových subjektů spočívajících na zákazu diskriminace a na právu na řádný proces.

20. V závěrečné části svého vyjádření žalovaný uvedl, že se zabýval před vydáním napadeného rozhodnutí nejen důvody uvedenými v Pokynu-D-58 (i Pokynu-D-44), tj. tzv. ospravedlnitelnými důvody, ale i důvody tzv. „nad pokyn“, tj. uvedenými v žádosti o prominutí. Všechny důvody byly v napadeném rozhodnutí zmíněny a žalovaný má za to, že byly přezkoumatelným způsobem i odůvodněny ve vztahu k dané konkrétní situaci.
21. Pro úplnost žalovaný uvedl, že neexistence ospravedlnitelného důvodu prodlení, jakožto základního požadavku pro možnost prominutí úroku z prodlení, zakládá překážku, pro kterou úroky nelze prominout. Vzhledem k právě uvedenému se žalovaný nemusel zabývat dalšími kritérii pro posouzení rozsahu prominutí úroku, tj. ekonomickými a sociálními poměry daňového subjektu zakládajícími tvrdost uplatněného úroku (dle § 259b odst. 3 daňového řádu) a četností porušování povinností při správě daní (dle § 259c odst. 1 daňového řádu), když nebyla splněna elementární podmínka pro možnost prominutí úroku z prodlení dle § 259b odst. 2 daňového řádu, tj. existence ospravedlnitelného důvodu prodlení. Vzhledem k právě uvedenému žalovaný předmětnou žádost o prominutí úroků z prodlení zamítl. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Žalovaný má tedy za to, že v daném případě postupoval zákonným a přezkoumatelným způsobem.

IV.

Průběh řízení

22. Soud ověřil, že žaloba byla u soudu podána včas, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni (resp. jejímu právnímu zástupci) doručeno dne 27. 2. 2023, zatímco žaloba byla podána dne 25. 4. 2023, tj. v rámci zákonné dvouměsíční lhůty pro podání správní žaloby. Soud konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla adresátem napadeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o její žádosti o prominutí úroku z prodlení za neuhrazení předmětné daně), proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako správní orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí není odvolání přípustné – srov. § 259 odst. 4 daňového řádu) a obsahovala všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
23. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (žalobkyně ve sdělení ze dne 9. 5. 2023, žalovaný ve vyjádření ze dne 16. 5. 2023).

V.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tj. vad ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. a dále vad, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Soud žádné takové vady neshledal.

25. Poté, co soud v projednávané věci přezkoumal napadené rozhodnutí a dále předmětný správní spis, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. Jak již bylo uvedeno v úvodní části tohoto rozsudku, v nyní posuzované věci bylo soudem přezkoumáváno napadené rozhodnutí, které žalovaný vydal poté, co soud svým rozsudkem 57 Af 26/2021 zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného zamítající předmětnou žádost žalobkyně, když tehdejší napadené rozhodnutí soud shledal nepřezkoumatelným. Žalovaný následně předmětnou žádost posoudil opětovně a vydal napadené rozhodnutí, kterým předmětnou žádost opět zamítl. I v nyní posuzované věci platilo, že o skutkovém stavu nebylo mezi účastníky řízení sporu a že správní spis poskytoval dostatečný podklad pro posouzení a rozhodnutí předmětné věci. Soud proto žádné dokazování neprováděl, když plně postačovalo vyjít z obsahu správního spisu.
27. Nad rámec úvodního shrnutí skutkového stavu, jak jej soud provedl výše v čl. I. tohoto rozsudku, soud pro přehlednost rekapituluje podstatný skutkový stav věci následovně.
28. Jak již bylo uvedeno výše, správce daně na základě výsledků daňové kontroly doměřil žalobkyni DPH v celkové výši 1 175 867 Kč a rovněž jí uložil zákonnou povinnost uhradit penále z doměřené daně v celkové výši 235 171 Kč. Doměřená daň, včetně penále, byla žalobkyní řádně uhrazena dle rozhodnutí o posečkání úhrady daně ze dne 11. 5. 2020. Následně žalovaný vydal dne 17. 5. 2021 vyrozumění o úroku z prodlení ve vztahu k jednotlivým relevantním zdaňovacím obdobím, za která byla žalobkyni doměřena předmětná daňová povinnost, a to v celkové výši 719 895 Kč. Žalobkyně úroky z prodlení uhradila v plné výši platbami realizovanými v období od 14. 6. 2021 do 21. 6. 2021.
29. Posléze žalobkyně podala dne 29. 6. 2021 předmětnou žádost o prominutí úroků z prodlení, které jí správce daně předtím předepsal a které již také uhradila. Žalobkyně svou žádost odůvodnila následovně. Doměřenou daň a penále žalobkyně zcela uhradila a v uplynulých třech letech se nedopustila závažného porušení daňových nebo účetních předpisů, resp. není u žalobkyně naplněna žádná z negativních skutečností bránících prominutí příslušenství daně. Dle přesvědčení žalobkyně se tato nedopustila žádného jednání, pro které by jí měl být odepřen nárok na odpočet DPH, a proto se také proti doměření daně brání správní žalobou podanou u zdejšího soudu. Dále žalobkyně namítala, že úroky z prodlení činí více jak 60 % doměřené daně, což je výše zcela nepřiměřená s ohledem na ekonomické poměry daňového subjektu, tudíž je uplatněný úrok pro žalobkyni nepřiměřeně tvrdý. Žalobkyně rovněž zdůraznila svou aktivní spolupráci se správcem daně v průběhu daňové kontroly. Dále namítala, že úhrada úroků z prodlení v plné výši by pro ni znamenala vážnou újmu a že může způsobit omezení její schopnosti hradit mandatorní výdaje. Žalobkyně též poukázala na negativní vliv a obtíže plynoucí z omezení spojených s pandemií viru COVID-19, když navíc se jedná o situaci, která se nedala předvídat a která odčerpává uspořené zdroje a významně ztěžuje generování potřebného cash-flow. Podle žalobkyně v době, kdy stát řešil možnosti, jak pomoci ekonomice a podnikatelům, se tak logicky nabízelo její žádosti vyhovět.
30. Žalovaný předmětnou žádost žalobkyně o prominutí úroku z prodlení i podruhé zamítl, a to napadeným rozhodnutím, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci.
31. Podstata sporu je evidentní. Jednalo se o posouzení otázky, zda žalovaný pochybil při vyřízení předmětné žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení předepsaných z doměřené daně za předmětná zdaňovací období, resp. zda žalovaný i v novém

rozhodnutí o předmětné žádosti nesprávně aplikoval institut prominutí úroku z prodlení s uhrazením daně dle § 259b daňového řádu, jak namítala žalobkyně. Žalobkyně ve své žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí primárně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala v tom, že žalovaný nesprávně posoudil jí uváděné důvody, které dle názoru žalobkyně měly být posouzeny jako ospravedlnitelné důvody k prominutí úroku z prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně rovněž uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ovšem pouze ve velmi obecné rovině, když připustila, že napadené rozhodnutí je sice již lépe odůvodněno, než prvé rozhodnutí žalovaného v dané věci, ale současně namítala, že je to stále nedostatečné.

32. Soud ve svém posouzení žalobních námitek vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
33. Podle § 102 odst. 2 a 3 daňového řádu platí, že *nestanoví-li zákon jinak, rozhodnutí obsahuje odůvodnění, v němž správce daně uvede důvody výroku a informaci o tom, jak se vypořádal s námitkami uplatněnými příjemcem rozhodnutí.*
34. Podle § 259b odst. 1 daňového řádu platí, že *daňový subjekt je oprávněn požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky, pokud byla uhrazena daň, v důsledku jejíhož neuhrazení úrok vznikl.* Podle odst. 2 pak platí, že *správce daně může zcela nebo zčásti prominout úrok z prodlení nebo úrok z posečkané částky, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.* Podle § 259c odst. 1 daňového řádu platí, že *při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem; a dále dle odst. 2 že prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.*
35. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2022, č. j. 4 Afs 311/2021 – 33 se připomíná ustálená judikatura, podle které: „[...] *na prominutí úroku z prodlení neexistuje právní nárok, a to i při splnění základních vstupních či formálních předpokladů, kterými jsou podání žádosti o prominutí a uhrazení daně, v jejímž důsledku úrok z prodlení vznikl. Rozhodování o žádosti o prominutí úroků z prodlení je totiž vázáno na správní úvahu správce daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018 - 35), jejíž základní podstatu a předpoklady jejího uplatnění Nejvyšší správní soud vysvětlil již v rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55, č. 1472/2008 Sb. NSS. [...] institut prominutí příslušenství je koncipován tak, že dává jisté beneficium subjektům, které spolupracují se správcem daně a vystupují ve vztahu k orgánům státní správy čestně, poctivě a s upřímnou snahou o nápravu svého pochybení.*“ (srov. body [19] a [26] citovaného rozsudku).
36. Z pozdější judikatury Nejvyššího správního soudu lze citovat např. z rozsudku ze dne 16. 11. 2023, č. j. 9 Afs 38/2022 – 31, v němž se v bodu [10] podává následující: „*Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že na prominutí úroku z prodlení není právní nárok, a to ani při splnění zákonných předpokladů. V citovaném ustanovení zákonodárce zkombinoval neurčitý právní pojem se správním uvážením. Dojde-li k naplnění neurčitého právního pojmu („důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“), neznamená to, že správní orgán musí úrok z prodlení s úhradou daně automaticky prominout. Na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda příslušenství daně zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení svěřené správci daně nevylučuje soudní přezkum*

rozhodnutí o částečném či úplném nevyhovění žádosti o prominutí úroku. Soudní přezkum se však omezuje na posouzení toho to, zda správce daně aplikaci tohoto uvážení založil na řádně zjištěném skutkovém stavu, zda užil zákonná kritéria (jak ta zákonem výslovně stanovená, tak i kritéria vyplývající z ústavního pořádku, např. zákaz diskriminace či ochrana legitimního očekávání založeného na ustálené správní praxi) a zda správní uvážení při rozhodování o žádosti daňového subjektu také řádně a logicky odůvodnil (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 4 Afs 342/2018-35).“.

37. V souvislosti s posuzováním žádosti o prominutí úroku z prodlení dle § 259b daňového řádu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2023, č. j. 1 Afs 220/2022 – 37 připomněl, že „[...] při správě daní je daňový subjekt tím, kdo má správně vypočítat a vyčíslit daň, správci daně ji přiznat a také ji sám zaplatit“ a že „nelze též odhlížet od funkcí úroku z prodlení, kterou není pouze funkce sankční, jak se domnívají stěžovatelé, ale vedle funkce motivační k včasné úhradě daně, plní též funkci kompenzační, tj. představují přiměřenou náhradu za to, že státní rozpočet v důsledku prodlení stěžovatelů nemohl s částkou splatné daně po určitou dobu nakládat, zatímco stěžovatelé se (v důsledku toho, že částku splatné daně zadržovali) do určité míry obohatili.“. V daném případě kasační soud dospěl k závěru, že „žalovaný založil svou úvahu na řádně zjištěném skutkovém stavu a vzal v úvahu zákonná kritéria, stejně jako pokyn GFŘ-D-47 k promíjení příslušenství daně.“ (srov. bod [26], resp. [20] citovaného rozsudku).
38. A konečně soud v nyní projednávané věci považuje za příléhavé citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2023, č. j. 4 Afs 395/2021 – 37, v němž se kasační soud vyslovil k námitkám směřujícím vůči pokynu Generálního finančního ředitelství k promíjení příslušenství daně a jeho užívání daňovými orgány. Nejvyšší správní soud v bodu [26] citovaného rozsudku upozornil, že: „ve své judikatuře již opakovaně vyslovil, že interní normativní akty, které neodporují zákonu, jsou pro příslušné správní orgány závazné. Obdobně již opakovaně dovodil, [že] předmětný pokyn, na který žalovaný v projednávané věci odkazoval, zákonu neodporuje, naopak má napomáhat jednotnosti výkladu užitého neurčitěho právního pojmu „důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit“ a transparentnosti postupu správce daně. Nelze proto stěžovateli přisvědčit v tom, že by prostřednictvím daného pokynu Generální finanční ředitelství nahrazovalo záměrně v zákoně nedefinované pojmy svými vlastními závaznými ustanoveními. Pokyn totiž obsahuje toliko demonstrativní výčet ospravedlnitelných důvodů, přičemž zákonné vymezení je širší, neboť je obecnější. Právě proto je však důležité individuální posouzení tvrzených důvodů uplatňovaných daňovým subjektem (zde stěžovatelem) v každém jednotlivém případě a důsledně zvážení, zda konkrétní tvrzené důvody nepředstavují skutečnosti, které by mohly konstituovat omluvitelný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, byť na něj uvedený pokyn výslovně v demonstrativním výčtu nepamatuje. K tomu v projednávaném případě nedošlo, ne však v důsledku nedostatečnosti samotného pokynu, nýbrž rezignací žalovaného své závěry v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnit.“. Soud k posledně citovanému právnímu názoru podotýká, že Nejvyšší správní soud se sice vyjadřoval k aplikaci pokynu Generálního finančního ředitelství GFŘ-D-21 (k promíjení příslušenství daně), nikoli přímo k pokynu GFŘ-D-58, který primárně aplikoval žalovaný v případě žalobkyně, ovšem uvedené závěry jsou obecně aplikovatelné na všechny interní pokyny Generálního finančního ředitelství řady „D“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 10 Afs 48/2022 – 50). Z tohoto důvodu je pro soudem nyní posuzovaný případ nerozhodné, že žalovaný při opakovaném posouzení již vycházel z pokynu GFŘ-D-58, zatímco v prvním posouzení vycházel z tehdy účinného pokynu GFŘ-D-47 (pokyn GFŘ-

D-58 s účinností od 1. 2. 2023 nahradil předchozí pokyn GFR-D-47), neboť oba pokyny se v principiálních otázkách nelišily (a navíc žalobkyně v tomto ohledu v žalobě nic nenamítala).

39. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Jak již soud předeslal výše, žalobkyně námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formulovala velice vágně, když pouze konstatovala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, aniž by tuto svou námitkou jakkoli blíže rozvedla, resp. konkrétně odůvodnila. Z tohoto důvodu i soud pouze v obecné rovině konstatuje, že poté, co se seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí, tak jej hodnotí jako srozumitelné a náležitě odůvodněné, tudíž přezkoumatelné.
40. Žalovaný totiž v rámci opakovaného posouzení předmětné žádosti žalobkyně již odstranil nedostatky svého předchozího rozhodnutí, které soud zrušil rozsudkem 57 Af 26/2021. Soud připomíná, že předchozí rozhodnutí žalovaného o předmětné žádosti posoudil jako nepřezkoumatelné z toho důvodu, že se žalovaný spokojil s mechanickou aplikací příslušného pokynu Generálního finančního ředitelství, aniž by posoudil a zhodnotil jednotlivé žalobkyní uvedené konkrétní okolnosti dané věci z hlediska případného naplnění neurčitěho právního pojmu „*důvod ospravedlňující prodlení s úhradou daně*“ ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Žalovaný tedy ve svém prvním posouzení pouze uvedl obecný výčet důvodů uvedených v odkazovaných pokynech, aniž by v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, jak je aplikoval na případ žalobkyně (žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dokonce ani nezrekapituloval důvody, kterými žalobkyně odůvodnila předmětnou žádost o prominutí úroků z prodlení, natož aby uvedl konkrétní argumenty, jimiž by se s žalobkyní uvedenými důvody vypořádal). Současně soud upozornil, že v novém posouzení se po žalovaném žádá, aby žalobkyní uváděné důvody skutečně (nikoli jen formálně) hodnotil z hlediska ospravedlnitelnosti prodlení s úhradou daně ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, přičemž samozřejmě může ve svém posouzení zohlednit obsah příslušného metodického pokynu. Soud tedy na použití příslušného pokynu Generálního finančního ředitelství žalovaným nespátroval nic závadného, stejně jako daný pokyn nehodnotil jako nezákonný.
41. Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že žalovaný při opakovaném posouzení již požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí dostál, když se věnoval všem důvodům uvedeným v předmětné žádosti, pro které žalobkyně žádala prominout úrok z prodlení. Žalovaný se přitom již neomezil pouze na konstatování, že žalobkyní uváděné důvody nejsou uvedeny ve výčtu obsaženém v příslušném pokynu Generálního finančního ředitelství, ale hodnotil je z hlediska jejich ospravedlnitelnosti prodlení s úhradou daně ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Bylo nepochybně možné a rovněž i žádoucí v zájmu zachování jednotnosti správní praxe, že žalovaný ve svém hodnocení zohlednil kritéria obsažená v pokynu GFR-D-58, resp. pokynu GFR-D-44.
42. Soud z právě uvedených důvodů hodnotil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.
43. Druhou žalobní námitkou byla nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný nesprávně posoudil jí uváděné důvody, které dle názoru žalobkyně měly být posouzeny jako ospravedlnitelné důvody k prominutí úroku. V zásadě lze říci, že žalobkyně v žalobě pouze polemizovala s žalovaným ohledně jeho posouzení jednotlivých jí v předmětné žádosti uvedených důvodů, přičemž v závěru své

žaloby akcentovala povinnost žalovaného zabývat se individuálními okolnostmi případu a ne se formalisticky řídit interním předpisem.

44. Soud na tomto místě opakuje, že z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že žalovaný se v opakovaném posouzení již neomezil na pouhé mechanické poměření případu žalobkyně s důvody uvedenými v příslušném pokynu Generálního finančního ředitelství (jak tomu bylo v prvním posouzení), ale žalobkyní uváděné důvody již náležitě posoudil z hlediska jejich ospravedlnitelnosti ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Přitom to, že žalovaný přihlížel ke kritériím obsaženým v pokynu GFŘ-D-58 (a potažmo pokynu GFŘ-D-44), bylo nejen přípustné, ale i žádoucí s ohledem na smysl a cíle takovýchto pokynů, kterými je snaha o jednotnou a předvídatelnou správní praxi (v souladu s principem legitimního očekávání), resp. předcházení excesům při aplikaci neurčitého právního pojmu a při správním uvážení, které by mohly vést k případné diskriminaci.
45. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž poukázal na to, že v pokynu GFŘ-D-58 se výslovně uvádí, že tam uvedený výčet skutečností relevantních pro případné prominutí úroků z prodlení je pouze výčtem demonstrativním a že není vyloučeno, že při posuzování konkrétního případu správce daně dospěje k závěru, že lze úroky z prodlení prominout i z důvodu v pokynu neuvedeného. Přitom ale by se mělo jednat o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohrěšek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či úmyslného jednání. Těmito kritérii se pak i žalovaný ve svém posouzení řídil.
46. Žalovaný v posuzovaném případě nejprve vyhodnotil, že není dán některý z důvodů uvedených v demonstrativním výčtu obsaženém v příslušných pokynech Generálního finančního ředitelství, a poté posuzoval, zda žalobkyní tvrzené důvody nepředstavují natolik výjimečný případ, který lze posoudit jako ospravedlnitelný důvod nad rámec důvodů uvedených v pokynu GFŘ-D-58, resp. pokynu GFŘ-D-44, které žalovaný aplikoval. Žalovaný se přitom v napadeném rozhodnutí se všemi podstatnými důvody, které žalobkyně v předmětné žádosti uvedla na ospravedlnění jejího prodlení, vypořádal, a to podle názoru soudu řádně i logicky. Ostatně i žalobkyně v žalobě u každého z jí namítaných důvodů sama uvádí, jak se s daným důvodem žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí, k čemuž pak připojuje svou polemiku. Přitom ale platí, že samotný nesouhlas žalobkyně s věcným posouzením její žádosti ze strany žalovaného nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
47. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyl dán ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Tím nebyla naplněna zákonná podmínka pro prominutí úroku z prodlení a žalovaný již v souladu s výše citovanou judikaturou nepřistoupil ke správnímu uvážení, zda, případně do jaké výše žalobkyni úrok promine. Tento postup soud shledal správným a zákonným.
48. Soud rovněž přezkoumal žalovaným provedené posouzení jednotlivých důvodů uvedených žalobkyní v předmětné žádosti, přičemž se ztotožnil s žalovaným, že žalobkyní uváděné důvody nebyly natolik výjimečnými důvody, které by naplňovaly kritéria ospravedlnitelného důvodu ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu.
49. Prvním žalobkyní namítaným důvodem bylo přesvědčení žalobkyně, že se nedopustila jednání, pro které jí byla doměřena předmětná daňová povinnost. Soud souhlasil s žalovaným, že žalobkyní projevený nesouhlas s doměřením daně, na základě kterého

vznikl předmětný úrok z prodlení, nemůže být důvodem ospravedlňujícím prodlení s úhradou daně, a to zvláště v situaci, kdy takové doměření daně obstálo v soudním přezkumu. V posuzovaném případě, kdy důvodem doměření daně bylo neprokázání uplatněného nároku na odpočet DPH ze strany žalobkyně, je irrelevantní, zda k doměření daně vedlo úmyslné či nedbalostní jednání žalobkyně.

50. K namítané nepřiměřené výši úroku z prodlení soud uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného, že výše úroku z prodlení se odvíjí od délky prodlení a zákonem stanovené sazby. Pokud žalovaný při výpočtu celkové částky úroku z prodlení dodržel zákonná kritéria (žalobkyně v tomto ohledu nic nenamítala), pak celková výše úroku z prodlení odpovídající 60 % dlužné daňové povinnosti nemůže být za daných okolností posuzovaného případu nepřiměřená či dokonce nemravná, jak namítala žalobkyně v žalobě. Žalovaný rovněž přílehavě poukázal na to, že k doměření daně došlo na základě výsledků daňové kontroly, nikoli z podnětu daňového subjektu.
51. Pokud jde o argument žalobkyně o její součinnosti se správcem daně, pak i v tomto soud souhlasil s žalovaným, že se nejedná o důvod ospravedlňující prodlení s úhradou daně ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Součinnost daňového subjektu se správcem daně je jedním ze základních předpokladů správy daně, tudíž se má jednat o standard, nikoli výjimečnou okolnost.
52. Soud rovněž souhlasil s žalovaným v tom, že žalobkyně v předmětné žádosti neprokázala své tvrzení, že případná úhrada úroku z prodlení v plné výši by pro ni znamenala vážnou újmu a potenciálně i zánik jejího podnikání. Tvrzenou vážnou újmu žalobkyně blíže nespecifikovala, přičemž soud souhlasí s žalovaným, že vzniku vážné újmy či dokonce hrozbě zániku podnikání žalobkyně v důsledku předpisu předmětného úroku z prodlení ve výši cca 700 tisíc Kč, který navíc žalobkyně uhradila v plné výši ještě před podáním předmětné žádosti (žalobkyně dokonce ani nežádala o posečkání s úhradou úroků), nic nenásvědčovalo.
53. K argumentaci akcentující negativní dopady pandemie COVID-19 soud uvádí, že žalobkyně v předmětné žádosti tento důvod formulovala v obecné rovině, bez vysvětlení, jak konkrétně se tyto negativní dopady projeví u žalobkyně. Žalovaný navíc přílehavě poukázal na to, že v daném případě byla předmětná daňová povinnost žalobkyni doměřena dle závěrů daňové kontroly za zdaňovací období předcházející pandemické situaci, a rovněž že žalobkyně neprokázala, že by splnila předpoklady pro prominutí úroku z prodlení stanovené v pokynu GFŘ-D-44, dle kterého lze daňovému subjektu prominout úrok z prodlení, pokud věrohodně prokáže, že prodlení s úhradou daně je důsledkem působení mimořádných opatření (souvisejících s pandemií COVID-19). Konečně pak žalovaný připomněl, že žalobkyni byly v rámci hromadného prominutí příslušenství daně prominuty úrok z posečkání se zaplacením doměřené daně i část úroku z prodlení.
54. V návaznosti na výše uvedené soud shrnuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil zamítnutí předmětné žádosti žalobkyně o prominutí úroků z prodlení s úhradou daně. Žalovaný se náležitě zabýval jednotlivými důvody, v nichž žalobkyně spatřovala důvody pro ospravedlnění jejího prodlení s úhradou daně, přičemž se již neomezil pouze na výčet obsažený v příslušném pokynu Generálního finančního ředitelství, jak tomu bylo při jeho prvním posouzení. Žalovaný uvedl konkrétní důvody, pro které žalobkyni v předmětné žádosti tvrzené důvody nepovažoval za ospravedlnitelné ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Napadené rozhodnutí proto netrpí nezákonností

a je plně přezkoumatelné, a to i v intencích pro žalovaného v daném případě závazného právního názoru soudu vyjádřeného v rozsudku 57 Af 26/2021.

VI.

Rozhodnutí soudu

55. Z výše popsaných důvodů soud shledal žalobní námitky směřující proti napadenému rozhodnutí nedůvodnými, a proto žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

56. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. Právo na náhradu nákladů řízení by tak v nyní projednávané věci mohl mít pouze žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Ovšem žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. května 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu